

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 4P/50/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616209478
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mikuláš Géczi
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2017:6616209478.4

Uznesenie

Okresný súd Lučenec vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa L. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom u otca, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny P., Odbor sociálnych vecí a rodiny, dieťa rodičov A. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. U. XXXX/XX, XXX XX P., štátny občan SR, zast. JUDr. Adrianou Krpčiarovou, advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie Kováš / Krpčiarová & partners s.r.o., A. I. X, . XXX XX P. a A. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. U. XXXX/XX, XXX XX P., t. č. bytom U. XX, XXXX G., X., štátna občianka SR, zast. JUDr. Renátou Endrödyovou, advokátkou, so sídlom B.. G. XX, XXX XX P., v konaní o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

Súd v y h l a s u j e , že n e m á právomoc vo veci konať.

Konanie vedené pod sp. zn. 4P/50/2016 s a z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Navrhovateľ - otec maloletého dieťaťa podaním zo dňa 22.07.2016 žiadal, aby súd vo veci nariadil neodkladné opatrenie, na základe ktorého by maloletý L. bol dočasne zverený do jeho osobnej starostlivosti a matka by bola zaviazaná platením dočasného výživného vo výške 80,-Eur mesačne. Zároveň žiadal, aby súd do právoplatného skončenia konania vo veci samej zakázal matke opustiť Slovenskú republiku spolu s maloletým L. a dočasne upravil styk matky s maloletým dieťaťom.

2. Uviedol, že s matkou maloletého dieťaťa žili v spoločnej domácnosti približne 10 rokov. V roku 2011 sa im narodil syn L.. Do roku 2015 mal s matkou dieťaťa harmonický vzťah, spoločne sa starali o ich spoločného syna L. a maloletú Z. D. - dcéru družky z predošlého vzťahu. Matka v roku 2012 začala pracovať v Rakúsku, kde trávila podstatnú časť mesiaca. V čase jej neprítomnosti sa o maloletého L. staral otec. Matka maloletého dieťaťa sa začiatkom roka 2016 rozhodla, že sa chce presťahovať do Rakúska, nakoľko si tam našla prácu upratovačky. Prenajala si v Rakúsku byt, v ktorom niekoľko týždňov bývala spoločne s otcom a obidvoma maloletými deťmi. Počas tohto obdobia sa matka rozhodla, že zostane v Rakúsku natrvalo aj spoločne so staršou dcérou, ktorú zapísala na miestu základnú školu. Rovnako sa začala vyjadrovať aj vo vzťahu k maloletému L., pričom ju podľa otca vôbec nezaujímalo, aký vplyv bude mať zmena prostredia na maloleté dieťa. Jej jediným odôvodnením bolo, že bude v cudzine dostávať na maloleté dieťa vyššie rodinné prídavky. Otec s rozhodnutím matky nesúhlasil, presťahovanie dieťaťa do cudziny nepovažoval za prospešné pre nízky dieťaťa, ako aj pre jeho emocionálne naviazanie na prostredie, v ktorom vyrastal, na škôlku a starých rodičov, s ktorými je v každodennom kontakte. Zároveň otec poukázal na pracovnú vyťaženosť matky, ktorej pracovná doba je od 08:00 hod. do 17:30 hod., čo jej podľa otca neumožňuje starať sa o syna v takej miere, ako je to vzhľadom na jeho útlý vek potrebné. Napriek uvedeným argumentom otca a jeho výslovnému nesúhlasu, matka spoločne s maloletým L. v mesiaci jún 2016 vycestovala do Rakúska a odmietla otcovi podať akékoľvek správy o tom, kde sa maloletý nachádza.

3. Na žiadosť súdu, Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny P. ako kolízny opatrovník, ktorého súd v konaní ustanovil, prešetril pomery u otca maloletého dieťaťa a vykonal pohovor so starou matkou maloletého dieťaťa (z matkinej strany) a súdu podal správu, z ktorej vyplýva, že otec maloletého dieťaťa pracuje ako pilčík v H. s.r.o a má čistý mesačný príjem 700,- Eur. Žije sám v trojizbovom byte, ktorý je v jeho osobnom vlastníctve. V byte sa nachádza kuchyňa, spálňa, obývací izba, detská izba, kúpeľňa a WC. Náklady na domácnosť predstavujú: elektrická energia v sume 25,- Eur mesačne, nájom spolu s vodou v sume 110,- Eur mesačne, plyn v sume 13,- Eur mesačne, strava 150,- Eur mesačne. Otec v čase šetrenia naďalej na podanom návrhu trval v plnom rozsahu a nesúhlasil s rozhodnutím matky, aby maloleté dieťa žilo s ňou v Rakúsku. Podľa vyjadrenia otca, o maloletom L. nemal žiadne informácie približne 2 mesiace. Až v piatok 29.7.2016 dostal sms správu od matky mal. dieťaťa, že či chce syna L. na prázdniny, s čím on súhlasil. Stará mama F. K. mu maloletého L. A. doniesla okolo polnoci v sobotu do jeho bytu a od tohto času je maloletý L. u neho doma.

4. Kolízny opatrovník vykonal na základe žiadosti pohovor so starou matkou maloletého L. A. - F. K., trvale bytom E. XX, P., t. č. X. I/XX, P.. Na základe vykonaného pohovoru kolízny opatrovník zistil, že maloletý L. A. je tohto času na Slovensku u otca A. A.. V sobotu 30.07.2016 s ním spoločne pricestovala od dcéry, ktorá ju informovala, že má vnuka odovzdať otcovi. Matka maloletého dieťaťa mala pricestovať v sobotu na Slovensko a potom sa s deťmi vrátiť späť do Rakúska. Podľa informácie od starej matky, dcéra žije s mal. deťmi v päťizbovom byte na adrese U. v X.. Maloletý L. A. tam chodí do škôlky a má tam aj trvalý pobyt, s čím podľa tvrdenia pani F. K. súhlasil aj otec maloletého dieťaťa. Matka, podľa vyjadrenia starej matky, s maloletými deťmi L. A. a Z. D. vycestovala do Rakúska začiatkom apríla 2016 a na druhý deň za nimi vycestoval aj otec maloletého L. spolu s nábytkom. Matka mu tam našla prácu, ktorá sa však otcovi nepáčila a inú prácu si tam nevedel nájsť, v dôsledku čoho sa pohádali a otec sa vrátil na Slovensko.

5. Okresný súd uznesením č. k. 4P/50/2016-16 zo dňa 03.08.2016 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne do právoplatného skončenia konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu zveril maloletého L. A., nar. XX. XX. XXXX do osobnej starostlivosti otca A. A., nar. XX. XX. XXXX. Matke maloletého dieťaťa uložil povinnosť dočasne prispievať na výživu maloletého L. A., nar. XX. XX. XXXX výživným vo výške 80,- Eur mesačne počnúc dňom 30. 07. 2016 s tým, že splatnosť určeného výživného určil vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred. Matke maloletého dieťaťa uložil povinnosť zdržať sa vycestovania do zahraničia spolu s maloletým dieťaťom, a to až do právoplatného skončenia konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 4P/50/2016. Následne uznesením sp. zn. 4P/50/2016-20 zo dňa 08.08.2016 začal konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu v zmysle § 23 ods. 2 CMP.

6. Okresný súd mal za to, že z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ako aj z prešetrovania pomerov kolíznym opatrovníkom je preukázané, že rodičia maloletého dieťaťa nežijú v spoločnej domácnosti a výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu nebol dosiaľ upravený, preto dospel k záveru, že je potrebné bezodkladne upraviť pomery účastníkov konania a dočasne upraviť výkon rodičovských práv a povinností k maloletému L., nakoľko je to v záujme maloletého dieťaťa, preto návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti vyhovel. Vo vzťahu k návrhu otca, aby dočasne upravil styk matky s maloletým dieťaťom, súd uviedol, že nie je viazaný návrhmi účastníkov, za danej situácie má za to, že neodkladným opatrením je dôvodné dočasne zveriť dieťa do starostlivosti otca a matku zaviazat' platením výživného, nakoľko doteraz o úprave výkonu rodičovských práv a povinností vo vzťahu k maloletému dieťaťu nebolo rozhodnuté a rodičia sa na tejto úprave nevedia dohodnúť. Poukázal na to, že matka maloletého L. dobrovoľne odovzdala do starostlivosti otca, a preto vzhľadom na výrok rozhodnutia, ktorým súd zakázal matke vycestovať do cudziny spolu s maloletým, nie je dôvod, aby jej otec v styku s dieťaťom akýmkoľvek spôsobom bránil. Súd dospel k záveru, že nie je v danom prípade nevyhnutné, aby úprava styku matky s maloletým dieťaťom bola riešená neodkladným opatrením, keďže súd sa s úpravou styku vysporiada v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

7. V zákonom stanovenej lehote proti uzneseniu okresného súdu v celom rozsahu podala odvolanie matka maloletého dieťaťa s poukazom na to, že otec dieťaťa vo svojom návrhu zámerne, ako aj následne v konaní pred pracovníkmi ÚPSVaR P. uvádzal nepravdivé údaje a zavádzal v snahe účelovo ovplyvniť rozhodnutie vo svoj prospech. Poukázala na to, že s otcom dieťaťa dlhodobo, od apríla 2006 začali

bývať v spoločnej domácnosti v byte na X. U. XX, P. Ešte pred narodením maloletého L. pracovala matka dieťaťa ako opatrovatelka v Rakúsku. Po narodení maloletého L. zostala tri roky na materskej dovolenke, starala sa o maloletého L., ako aj o maloletú Z. D., ktoré dieťa pochádza z predchádzajúceho vzťahu matky. Na obidve deti poberala prídavky a rodičovský príspevok na maloletého L. z Rakúska. Po skončení materskej dovolenky, a teda aj po ukončení doby poberania vyššie uvedených dávok zostala od januára 2015 nezamestnaná, v P. si prácu nájsť nevedela, pričom otec dieťaťa bol v tom čase takisto nezamestnaný a keďže situácia sa stala časom finančne neúnosná, opäť nastúpila v máji 2015 do zamestnania v Rakúsku z dôvodu, že otec dieťaťa nebol schopný rodinu finančne zabezpečiť, nájsť si riadnu a stálu prácu. Pracovala na 3-týždňové turnusy tak, že 3 týždne bola v Rakúsku a 3 týždne bola doma. V čase, keď nebola doma, so starostlivosťou o deti otcovi dieťaťa pomáhala najmä stará matka dieťaťa (z matkinej strany). Maloletý L. v tom čase už navštevoval škôlku. Koncom roka 2015 sa matke naskytla príležitosť stáleho zamestnania v Rakúsku s pracovnou dobou 40 hodín týždenne, pričom otec dieťaťa chcel, aby spolu obidvaja vycestovali do Rakúska na trvalo s tým, že v P. sa začal cítiť frustrovaný z nedostatku finančných prostriedkov, neschopnosti získať trvalú a slušne platenú prácu. Dohodli sa, že matka dieťaťa pracovnú príležitosť prijme, nájde im v Rakúsku byt a spolu sa tam presťahujú. Z tohto dôvodu prenajala v Rakúsku byt, zapísala staršiu dcéru do školy, L. do škôlky, prihlásila ich tam k trvalému pobytu, na cudzineckej polícii a k zdravotnému poisteniu. Otec dieťaťa za ňou pricestoval v apríli 2016, napokon však po dvoch mesiacoch v júni 2016 z Rakúska odišiel naspäť na Slovensko, lebo odmietol v Rakúsku ísť čo i len na pracovný pohovor. Po návrate domov do Lučenca otec dieťaťa začal žiť u svojej matky v 2-izbovom byte, kde táto žije spolu aj so svojim druhom a mladším bratom otca. Poukázala na to, že byt, v ktorom spolu bývali v P. na X. U. XX, otec dieťaťa prenajal iným osobám. V júli 2016 otec dieťaťa pod zámienkou, že chce tráviť s maloletým L. prázdniny, maloletého L. vylákal od matky a vzápätí podal na súde návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým súd požiadal o dočasné zverenie syna do jeho osobnej starostlivosti a nariadenie zákazu matky vycestovať s maloletým do zahraničia. Namietala, že nie je pravdou, že by s dieťaťom vycestovala do zahraničia napriek nesúhlasu otca dieťaťa, o čom priložila úradný preklad jeho vyhlásenia, predloženého cudzineckej polícii v Rakúsku. Tvrdila, že do Rakúska sa presťahovali po ich vzájomnej dohode, odsťahovali sa tam aj so všetkými vecami, ktoré im do Rakúska pomohol presťahovať otec matky maloletého dieťaťa, a to spolu s otcom dieťaťa. Z bytu na X. U. vypratali všetky veci a nábytok, plánovali zostať v Rakúsku, doložila čestné vyhlásenia osôb bývajúcich v tom istom vchode, kde sa byt otca dieťaťa nachádza, ktorými preukazuje, že v byte v súčasnosti bývajú nájomcovia. Nie je pravdou, že by bránila otcovi dieťaťa v styku s maloletým dieťaťom a že by tento nemal vedomosť o tom, kde sa dieťa zdržiava. Dva mesiace, a to od apríla 2016 do júna 2016, otec žil s matkou aj deťmi v Rakúsku, súhlasil s tým, že sa tam presťahujú jednak kvôli lepším životným podmienkam, ale aj pre lepšie možnosti zamestnať sa a finančne rodinu zabezpečiť. Na Slovensko sa vrátil na základe svojho vlastného uváženia, s matkou dieťaťa to nekonzultoval, len jej to oznámil. Nechal ju samú s obidvomi deťmi v Rakúsku, napriek tomu zvláda matka dieťaťa postarať sa o deti, deti s adaptáciou nemajú problém, nakoľko sú na matku silne citovo naviazané, v Rakúsku sa im mimoriadne páči. L. navštevuje škôlku, kde sa o 20 detí stará 6 učiteliek, ktoré majú dostatočný priestor deťom pomáhať s adaptáciou a výučbou jazyka. Pracovná doba matky nie je prekážkou v riadnej starostlivosti o deti, keď pracuje 40 hodín týždenne a nemá nijaký nadštandardný pracovný čas. Má za to, že správanie a postoje otca dieťaťa sú vo vzťahu k ďalšiemu vývoju dieťaťa vyložené škodlivé. Matka dieťaťa považuje otca dieťaťa za nezodpovedného, nespoľahlivého, neschopného nájsť si riadnu a trvalú prácu. Poukázala na to, že najskôr deti pripravovali na odchod do Rakúska, presťahovali sa tam, ona vybavila všetky formality potrebné k ich pobytu a keď sa tam presťahovali a deti tam začali navštevovať školu a škôlku, otec dieťaťa svojvoľne zmenil svoje rozhodnutie, odišiel zo spoločnej domácnosti, následne si k sebe vzal aj syna neberúc ohľad na jeho súrodenecké väzby, ani na naviazanosť na matku. Nie sú pravdivé tvrdenia, že by s maloletým nechodila na lekárske prehliadky, o čom doložila potvrdenie o vyšetrení zo dňa 08. 07. 2016, doložila výplatné listiny za mesiace február až jún 2016, z ktorých vyplýva jej priemerný mesačný príjem 1.501,15 Eur, zároveň uviedla, že k tomuto poberá príspevok na bývanie v sume 47,28 Eur, prídavky na deti v sume 389,- Eur a na maloletú Z. platí jej otec výživné v sume 70,- Eur. Matke nič nebráni v tom, aby sa aj naďalej riadne starala o maloletého L., ktorého jej veľmi necitlivým a nevhodným spôsobom otec dieťaťa odobral. Maloletý L. je v Rakúsku na adrese matky riadne prihlásený k trvalému pobytu, zdravotnému poisteniu, navštevuje v mieste svojho bydliska škôlku, cíti sa s matkou a staršou sestrou v Rakúsku spokojne, veľmi rýchlo a dobre si zvykol na nové prostredie, začal sa učiť nemecký jazyk a celkovo sa veľmi dobre adaptoval na nové prostredie. Uviedla, že otcovi dieťaťa nemieni nijakým spôsobom brániť v styku so synom, avšak nepovažuje za vhodné, aby bol maloletý L. zverený do jeho osobnej starostlivosti práve kvôli tomu, že po jej dlhoročných skúsenostiach so spolužitím s otcom dieťaťa neverí tomu, že

by tento bol schopný finančne či inak zabezpečiť starostlivosť o syna. Namietala, že neboli splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 CMP na neodkladné zverenie maloletého L. do dočasnej starostlivosti otca. Maloleté dieťa nezostalo bez akejkoľvek starostlivosti, lebo matka sa o neho príkladne a riadne starala; síce v zahraničí, ale s riadnym súhlasom otca dieťaťa. Život, zdravie, ani priaznivý vývoj dieťaťa neboli nijak ohrozené ani narušené. Navrhla, aby odvolací súd neodkladné opatrenie zrušil. Svoje odvolanie matka maloletého dieťaťa v zákonom stanovenej lehote doplnila podaním zo dňa 22. 08. 2016, v ktorom namietala, že súd prvej inštancie nevenoval dostatočnú pozornosť skúmaniu svojej príslušnosti a konal vo veci v rozpore s ustanoveniami nariadenia Rady Európskej únie č. 2201/2003 ES s poukazom na čl. 1 bod 1b, čl. 2, čl. 8 bod 1, čl. 17. Matka dieťa neodviedla do Rakúska bez súhlasu otca, ale naopak s jeho súhlasom, teda na základe ich vzájomnej dohody. Maloletý L. je od 15. 03. 2016 prihlásený k trvalému pobytu na adrese U. XX, XXXX G., X., a od 01. 04. 2016 navštevoval v Rakúsku aj škôlku. Z predložených potvrdení o prihlásení k trvalému pobytu a potvrdení o návšteve škôlky jednoznačne vyplýva, že maloleté dieťa sa v Rakúsku zdržiavalo na základe dohody rodičov, jeho prítomnosť na uvedenom mieste nebola príležitostná ani náhodná, naopak, dieťa nielenže bolo prihlásené v Rakúsku k trvalému pobytu a navštevovalo tam školské zariadenie, ale započalo aj s integráciou do nového sociálneho a spoločenského prostredia. Na základe uvedených skutočností má za to, že na konanie v tejto veci nie sú príslušné súdy Slovenskej republiky, a preto je potrebné uznesenie okresného súdu zrušiť a konanie zastaviť.

8. Otec maloletého dieťaťa v písomnom vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že matka v odvolaní uvádza okolnosti vysoko zavádzajúce, nepravdivé, prípadne vykonštruované. Namietal, že by bol dal matke súhlas k tomu, aby maloletý L. žil v Rakúsku spolu s matkou. Ak matka disponuje nejakým podobným dôkazom, tento považuje za vykonštruovaný, prípadne falošný, keďže takýto súhlas podľa tvrdenia matky existuje, ale v nemeckom jazyku, ktorý otec dieťaťa neovláda, a teda ani nemôže vedieť, čo je obsahom takéhoto dokladu. Vo vzťahu k bytu v Rakúsku uviedol, že ako partner matky samozrejme pomohol predmetný byt zariadiť a pár týždňov v Rakúsku spolu ako rodina aj zostali. Počas tohto obdobia sa snažil matke pomôcť adaptovať sa na prostredie v Rakúsku v prenajatom byte. Pokiaľ ona bola v práci, staral sa o obidve deti, ako aj o domácnosť, nakoľko pracovná doba matky začínala skoro ráno a z práce chodievala najčastejšie až večer po 17.30 hodine. Snažil sa matke dieťaťa dohovoriť, že takéto prostredie pre syna nie je vhodné, keďže maloletý L. nevedel po nemecky a de facto sa dostal do úplne cudzieho prostredia, čo na maloletého začalo veľmi negatívne vplývať. Maloletý L. navštevoval v Lučenci predškolské zariadenie (škôlku), kde sa mal následne aj vrátiť. Matka bez vedomia otca odhlásila maloletého od detského lekára, vyhlásila maloletého zo zdravotnej poisťovne a po doručení uznesenia o neodkladnom opatrení zrušila maloletému trvalý pobyt v Lučenci, rovnako ho odhlásila zo škôlky, pričom všetky tieto podstatné okolnosti, týkajúce sa maloletého dieťaťa, urobila bez vedomia otca, a to pravdepodobne jedine s cieľom vytvoriť ilúziu o tom, kde je obvyklé miesto pobytu maloletého dieťaťa. S tvrdením matky nesúhlasí, má za to, že trvalým pobytom dieťaťa je adresa X. U. XXXX/XX, P. v byte, vlastníkom ktorého je otec dieťaťa a kde celá rodina aj žila niekoľko rokov. Matka dňa 16.08.2016 podala na Okresný súd Lučenec návrh na zverenie dieťaťa do jej osobnej starostlivosti a o určenie výživného, kde žiadnym spôsobom miestnu príslušnosť Okresného súdu Lučenec nenapadla. Následne podala odvolanie voči napadnutému uzneseniu, pričom až svojim v poradí tretím úkonom sa snažila matka napadnúť príslušnosť okresného súdu. Otec bol nútený pristúpiť k inštitútu neodkladného opatrenia potom, ako sa mu matka A. K. začala vyhrážať, že maloletého syna unesie do Rakúska a že ho už nikdy neuvidí. Jej správanie voči otcovi dieťaťa sa začalo negatívne stupňovať, niekoľko týždňov zamedzovala otcovi stretnúť sa so synom a bránila akémukoľvek kontaktu otca so synom. Z týchto dôvodov otec podal návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Otec matke nebránil po vydaní neodkladného opatrenia stretávať sa v Lučenci s maloletým L., no matka aj napriek tomu, že mala vedomosť o predmetnom neodkladnom opatrení, bez súhlasu otca a povinnosti uloženej súdom napadnutým uznesením zdržať sa vycestovania s maloletým L. A. do zahraničia, uniesla maloletého L. opäť do Rakúska, ktorého vzala s tým, že sa so synom stretne v Lučenci na pár hodín a následne otcovi dieťa vráti. Potajme vycestovala s maloletým L. do Rakúska, od tej doby odmietla otcovi umožniť akýkoľvek kontakt s maloletým L.. S poukazom na uvedené má za to, že uznesenie okresného súdu je dôvodné vo všetkých jeho výrokoch, preto navrhol, aby odvolací súd predmetné uznesenie potvrdil ako vecne a právne správne a odvolanie matky, ako aj jeho doplnenie zamietol v celom rozsahu.

9. Kolízny opatrovník maloletého dieťaťa v písomnom vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že z dostupných dokumentov vedených v spisovom materiály vyplýva, že maloletý L. je od 15.03.2016 prihlásený k trvalému pobytu v Rakúsku, kde od začiatku apríla roku 2016 navštevuje aj materskú školu.

Taktiež má v Rakúsku zabezpečenú aj zdravotnú starostlivosť. S vystaňovaním maloletého do Rakúska otec súhlasil, dokonca sa tam plánoval aj zamestnať. S matkou maloletého L. sa predtým o všetkom rozprávali a dohodli, že z dôvodu lepších pomerov budú žiť v Rakúsku. Vzhľadom na tieto skutočnosti navrhol uznesenie okresného súdu zrušiť.

10. Matka maloletého dieťaťa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu otca maloletého dieťaťa poukázala na to, že konanie o návrhu matky, ktorým sa domáhala zverenia dieťaťa do jej osobnej starostlivosti, v konaní vedenom u Okresného súdu Lučenec pod sp. zn. 5P/58/2016 bolo zastavené. Doklady v nemeckom jazyku, ktoré považovala za zásadné, t. j. písomné prehlásenie otca o udelení súhlasu s pobytom maloletého L. v Rakúsku a potvrdenie o návšteve dieťaťa v predškolskom zariadení v Rakúsku doložila s úradným prekladom; ostatné doklady v súlade so zásadou hospodárnosti konania nedávala prekladať. Čo sa týka vyjadrenia otca ohľadom udelenia súhlasu s prihlásením maloletého k trvalému pobytu v Rakúsku, má za to, že otec nehovorí pravdu, predložila súdu úradne overený doklad, ktorý otec maloletého podpisoval pred cudzineckou políciou v Rakúsku, ktorý doklad jasne hovorí o tom, že s jeho prihlásením k trvalému pobytu v Rakúsku otec súhlasil a tento súhlas vlastnoručne podpísal. Pokiaľ otec poukazuje na to, že nerozumie nemecky a ak niečo podpísal, nevedel čo je obsahom dokumentu, ktorý podpisuje, toto jeho tvrdenie neobstojí, nesie plnú zodpovednosť za listiny, ktoré podpisuje. Ak dokladu, ktorý podpisoval, nerozumel, mal jeho podpis odmietnuť. Prioritne však tvrdí, že otec dieťaťa veľmi dobre vedel, aké doklady podpisuje a pokiaľ dnes tvrdí niečo iné, je toto jeho tvrdenie účelové. Otec maloletého dieťaťa v písomnom vyjadrení k odvolaniu matky sa vôbec nevyjadruje k čestným prehláseniam takmer všetkých susedov vo vchode, v ktorom vlastní byt na X. U. XXXX/XX, ktorí potvrdili, že v čase, kedy mal deklarováť, že so synom obýva tento byt, ho obývali úplne iní ľudia - nájomníci. Poukázala na písomné vyjadrenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec zo dňa 16.09.2016, ktorý navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť.

11. Otec maloletého dieťaťa k vyjadreniu kolízneho opatrovníka uviedol, že kolízny opatrovník žiadnym spôsobom neprešetril pomery u matky, v akých podmienkach maloletý L. žije, nezaoberal sa otázkou hroziacej psychickej ujmy maloletého L. v dôsledku násilného odlúčenia od otca, starých rodičov, kamarátov v Lučenci, taktiež sa nezaoberal otázkou vplyvu cudzojazyčného prostredia na maloletého L., ktorý neovláda nemecký jazyk, a teda nerozumie okoliu, nevie vyjadriť svoje potreby jedine v slovenskom jazyku. Otec má vytvorené všetky podmienky k tomu, aby sa o maloletého L. riadne postaral. Má za to, že uznesenie okresného súdu je dôvodné vo všetkých jeho výrokoch, navrhol, aby odvolací súd predmetné uznesenie potvrdil.

12. Odvolací súd uznesením č. k. 14CoP/71/2016-91 zo dňa 26.10.2016 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že okresný súd sa nezaoberal dostatočne otázkou právomoci súdu konať v predmetnej veci, preto je v tejto časti odôvodnenie rozhodnutia súdu nesprekúmateľné a trpí vadou arbitrárnosti. Odvolací súd poukázal na to, že Slovenská republika a Rakúsko sú členmi Európskej únie, a preto sa na ne vzťahuje Nariadenie rady č. 2201/2003.

13. V zmysle článku 8 Nariadenie rady č. 2201/2003 súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. Nariadenie č. 2201/2003 nedefinuje, čo sa rozumie pod „obvyklým pobytom.“ Súd musí tento pojem vykladať vždy v súlade s cieľmi a účelom uvedeného nariadenia a otázku obvyklého pobytu musí posudzovať v každom jednotlivom prípade na základe individuálnych skutkových okolností toho ktorého prípadu. Treba zdôrazniť, že pre právomoc je určujúci čas začatia konania na súde. Po začatí konania zostáva súdu v zásade zachovaná právomoc, aj keby dieťa počas konania nadobudlo nový obvyklý pobyt v inom členskom štáte (zásada perpetuatio fori). Zmena obvyklého pobytu dieťaťa počas konania preto sama o sebe ešte neznamená zmenu alebo zánik právomoci. Odvolací súd poukazuje na výklad obvyklého pobytu maloletého v rodinnom spore, podaný Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej „Súdny dvor“) vo veciach sp. zn. C-523/07 zo dňa 02.04.2009 a sp. zn. C-497/10PPU zo dňa 22.12.2010. Vo veci sp. zn. C-523/07 Súdny dvor uviedol, že pojem „obvyklý pobyt“ v zmysle článku 8 ods. 1 Nariadenia rady č. 2201/2003 treba vykladať tak, že mu zodpovedá miesto, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia; na tento účel treba vziať do úvahy najmä trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území členského štátu a presťahovanie rodiny do tohto štátu, štátnu príslušnosť dieťaťa, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré dieťa udržiava v danom štáte; je na vnútroštátnom súde, aby určil, kde má dieťa obvyklý pobyt, majúc na pamäti všetky osobitné skutkové okolnosti každého

jednotlivého prípadu. Vo veci sp. zn. C-497/10PPU Súdny dvor zopakoval závery z predchádzajúceho rozsudku vo veci sp. zn. C-523/07 a pre účely stanovenia obvyklého pobytu v osobitnom prípade dojčaťa uviedol, že nariadenie neobsahuje žiadnu definíciu pojmu „obvyklý pobyt“; použitie prídavného mena „obvyklý“ umožňuje jednoducho dospieť k záveru, že pobyt musí vykazovať určitú stabilitu alebo pravidelnosť; na účely odlíšenia obvyklého pobytu od jednoduchej dočasnej prítomnosti treba zdôrazniť, že táto prítomnosť musí mať v zásade určité trvanie, aby odzrkadľovala dostatočnú stabilitu; nariadenie č. 2201/2003 však neupravuje minimálnu dĺžku; na zmenu obvyklého pobytu u hostiteľského štátu sa totiž ráta najmä vôľa dotknutej osoby vytvoriť v ňom stále a obvyklé centrum svojich záujmov s úmyslom dať mu stabilnú povahu; trvanie pobytu tak môže slúžiť iba ako indícia v rámci posúdenia stability pobytu, pričom toto posúdenie sa musí uskutočniť vo svetle všetkých osobitných skutkových okolností každého jednotlivého prípadu; vo veci samej môže mať navyše vek dieťaťa osobitný význam; sociálne a rodinné prostredie dieťaťa, ktoré sa významne podieľa na určení miesta jeho obvyklého pobytu, sa totiž skladá z viacerých faktorov závislých od veku dieťaťa; faktory, na ktoré sa má prihliadnuť v prípade dieťaťa v školskom veku, sa tak líšia od tých, ktoré treba prihliadnuť, ak ide o neplnoletého, ktorý ukončil svoje štúdiá alebo od tých, ktoré sú relevantné pokiaľ ide o dojča; vo všeobecnosti je prostredím dieťaťa v nízkom veku v prvom rade rodinné prostredie určené príslušnou osobou alebo osobami, s ktorými dieťa žije, ktoré ho skutočne opatrujú a starajú sa oň. Na základe uvedeného, Súdny dvor uzavrel, že pojem „obvyklý pobyt“ sa má vykladať v tom zmysle, že tento pobyt zodpovedá miestu, ktoré odzrkadľuje istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia; na tento účel a v prípade, keď ide o situáciu dojčaťa, ktoré býva so svojou matkou iba niekoľko dní v inom členskom štáte, ako je štát jeho obvyklého pobytu, do ktorého bolo premiestnené, treba vziať do úvahy najmä na jednej strane trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území tohto členského štátu a dôvody presťahovania matky do tohto štátu a na druhej strane najmä z dôvodu veku dieťaťa, geografický a rodinný pôvod matky, ako aj rodinné a sociálne väzby, ktoré matka a dieťa udržiavajú v tom istom členskom štáte; je na vnútroštátnom súde, aby určil, kde má dieťa obvyklý pobyt a zohľadnil pritom všetky osobitné skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu.

14. Z uvedeného prehľadu vyplýva, že Súdny dvor zveruje stanovenie obvyklého pobytu maloletého pre účely určenia právomoci podľa článku 8 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003 do pôsobnosti vnútroštátneho súdu, ktorý je povinný predovšetkým zohľadniť všetky skutkové osobitosti každého jednotlivého prípadu; pri zohľadnení miery začlenenia maloletého do sociálneho prostredia na účely určenia jeho obvyklého pobytu ponúkol Súdny dvor 9 kritérií, ku ktorým by mal súd prihliadať:

1. trvanie pobytu,
2. pravidelnosť pobytu,
3. podmienky pobytu,
4. dôvody pobytu,
5. štátna príslušnosť maloletého,
6. miesto a podmienky školskej dochádzky,
7. jazykové znalosti maloletého,
8. rodinné väzby maloletého,
9. sociálne väzby maloletého.

Súdny dvor nestanovil žiadnu hierarchiu týchto kritérií, preto každé z nich má rovnakú relevanciu. V prípade maloletého nízkeho veku je potrebné navyše prihliadať aj na vôľu osoby (rodiča), v ktorého faktickej starostlivosti sa maloletý nachádza, ako aj na dôvody jeho presťahovania sa a mieru jeho začlenenia do rodinného a sociálneho prostredia; súčasne pre prípad, že by ani na základe uvedených kritérií nebol súd schopný stanoviť miesto obvyklého pobytu maloletého, má súd skúmať či svoju právomoc nemôže založiť na článku 12 nariadenia č. 2201/2003 a iba v prípade, že to nie je možné určiť právomoc s ohľadom na prítomnosť maloletého (článok 13 ods. 1 nariadenia č. 2201/2003). Súd prvej inštancie pri konštatovaní svojej právomoci však takýmto spôsobom nepostupoval, keď rozhodnutie o založení právomoci o tom, že vec patrí do právomoci slovenských súdov, žiadnym spôsobom nezodôvodnil. Odvolací súd uviedol, že jednou z procesných podmienok je právomoc a príslušnosť súdu vo veci konať. Keďže právomoc súdov Slovenskej republiky konať v predmetnej veci bola spochybnená matkou maloletého dieťaťa, odvolací súd poznamenal, že v prvom rade bude povinnosťou súdu prvej inštancie vyriešiť otázku právomoci súdov Slovenskej republiky vo veci konať.

15. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia zároveň uviedol, že okrem dôvodu zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1, písm. a) CSP, v súdnej veci existuje dôvod pre zrušenie rozhodnutia aj v zmysle § 389 ods. 1, písm. b) CSP, a to z dôvodu nedostatočného zdôvodnenia

rozhodnutia súdom prvej inštancie. Preto súd prvej inštancie musí v ďalšom konaní predovšetkým skúmať, či predmetná vec patrí do právomoci súdov Slovenskej republiky, a to s prihliadnutím už na vyššie uvedené. Svoje rozhodnutie náležite zdôvodní, a to aj v prípade, keď dospeje k názoru, že vec patrí do právomoci súdov Slovenskej republiky, ako aj v prípade, ak dôjde k záveru, že vec nepatrí do právomoci súdov Slovenskej republiky, a to s prihliadnutím predovšetkým na vyriešenie otázky miesta obvyklého pobytu maloletého dieťaťa v čase začatia konania. V prípade, že súd prvej inštancie dospeje k záveru, že vec patrí do právomoci súdov Slovenskej republiky a bude rozhodovať aj o merite veci, svoje rozhodnutie v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tiež náležite odôvodní tak, aby netrpelo vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a aby účastníkom konania bolo zachované právo na súdnu ochranu.

16. V súlade s pokynmi odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie v ďalšom konaní zaoberal otázkou, či predmetná vec patrí do právomoci súdov Slovenskej republiky, a to s prihliadnutím na kritéria uvedené odvolacím súdom.

17. Podľa kapitoly I. článku 1 ods. 1 písm. b) Nariadenia Rady Európskych spoločenstiev č. 2201/2003 Úradného vestníka Európskej únie o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej len "Nariadenie" alebo „Brusel II bis“), sa toto nariadenie uplatňuje bez ohľadu na povahu súdu v občianskych veciach, ktoré sa vzťahujú na nadobúdanie, výkon, prenesenie, obmedzenie alebo odňatie rodičovských práv a povinností.

18. Podľa kapitoly II oddielu 2 článku 8 ods. 1 a 2 Nariadenia, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. Odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.

19. Podľa kapitoly II oddielu 2 článku 9 ods. 1 a 2 Nariadenia, keď sa dieťa oprávnené presťahuje z jedného členského štátu do iného členského štátu a nadobudne tam nový obvyklý pobyt, súdy členského štátu pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa si zachovávajú, ako výnimku z článku 8, právomoc počas trojmesačného obdobia po presťahovaní vo veci zmeny rozsudku o práve styku, ktorý bol vydaný v tomto členskom štáte predtým, ako sa dieťa presťahovalo, ak nositeľ práva styku na základe rozsudku o práve styku má naďalej svoje obvyklý pobyt v členskom štáte pôvodného obvyklého pobytu dieťaťa. Odsek 1 sa neuplatňuje, ak sa nositeľ práva styku, ktorý je uvedený v odseku 1 podrobil právomoci súdov členského štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa účasťou na konaní pred týmito súdmi bez toho, aby namietal ich právomoc.

20. Podľa kapitoly II oddielu 2 článku 10 písm. a) Nariadenia, v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa si súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, zachovávajú právomoc, až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a

a) každá osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo sa zmieril s premiestnením alebo zadržaním alebo

b) dieťa sa zdržiavalo v tomto členskom štáte najmenej jeden rok potom, ako sa osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo dozvedel, alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa usadilo v novom prostredí a je splnená najmenej jedna z ďalej v ustanovení citovaných podmienok.

21. Podľa kapitoly II oddielu 3 článku 20 ods. 1, 2 Nariadenia, v nalievavých prípadoch nebránia ustanovenia tohto nariadenia súdom členského štátu prijať predbežné opatrenia, vrátane ochranných opatrení, s ohľadom na osoby alebo majetok v tomto štáte, ktoré sú dostupné podľa práva tohto členského štátu, aj keby podľa tohto nariadenia mal právomoc rozhodovať vo veci samej súd iného členského štátu. Platnosť opatrení uvedených v odseku 1 zanikne, len čo súd členského štátu, ktorý má právomoc podľa tohto nariadenia rozhodovať vo veci samej, prijal opatrenia, ktoré považoval za primerané.

22. Vo všeobecnosti treba zdôrazniť, že z medzinárodných dohôd, ku ktorým pristúpila Slovenská republika (napr. Haagsky dohovor o medzinárodných únosoch detí z roku 1980 uverejnený v Zbierke zákonov pod číslom 119/2001 Zb. a pod.) alebo z Nariadení rady EÚ (napr. Nariadenie číslo 2201/2003 Úradného vestníka (Brusel II bis)) vyplývajú štátu medzinárodné záväzky, ktoré musí Slovenská republika dodržiavať so všetkými z toho vyplývajúcimi zodpovednosťami. Hlavným princípom týchto

medzinárodných záväzkov je v prípade, že došlo k neoprávnenému premiestneniu detí niektorým z rodičov, rešpektovať jurisdikciu štátu obvyklého pobytu dieťaťa, odkiaľ bolo dieťa neoprávnené premiestnené a v prípade potreby zabezpečiť vrátenie detí do krajiny ich obvyklého pobytu, pretože len súd štátu obvyklého pobytu má právomoc konať vo veci rodičovských práv a povinností.

23. V danom prípade mal súd z návrhu otca a ním predložených listín za preukázané, že o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému L. A. nebolo súdom Slovenskej republiky ani súdom iného členského štátu EÚ právoplatne rozhodnuté, t. j. obaja rodičia sú nositeľmi rodičovských a opatrovníckych práv k maloletému dieťaťu. Z uvedeného vypláva, že matka maloletého dieťaťa nemala výhradné určovacie právo obvyklého pobytu dieťaťa a otec v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepredložil súdu svoj písomný súhlas s vycestovaním dieťaťa do cudziny. Naopak, v návrhu výslovne uviedol, že matka s dieťaťom odcestovala do Rakúska s jeho výslovným nesúhlasom. Až následne v odvolaní matka predložila súdu písomný súhlas otca s presťahovaním dieťaťa do Rakúska, ktorý otec spochybňuje s odôvodnením, že predmetný súhlas nikdy vedome nepodpísal a ak sa na uvedenom listinnom dôkaze jeho podpis nachádza, nevedel, čo podpisuje, nakoľko neovláda nemecký jazyk. Matka preukázala vôľu otca presťahovať sa s celou rodinou do Rakúska aj tým, že otec svoj byt na adrese X. U. XXXXX/XX, XXX XX P. v mesiaci apríl, t. j. pred odchodom do cudziny prenajal a ako súd zistil zo šetrenia príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru v P. (odpoveď zo dňa 12.12.2016), aj v súčasnosti ho obývajú nájomcovia C. Y., nar. XX.XX.XXXX spolu s priateľkou A. F., nar. XX.XX.XXXX. Z uvedeného je zrejmé, že otec nemal v úmysle vrátiť sa po zariadení bytu matky v Rakúsku na územie Slovenskej republiky tak, ako deklaroval vo vyjadrení zo dňa 23.09.2016, t. j. chcel zotrvať spolu s matkou a maloletým dieťaťom v cudzine. Preto súd dospel k záveru, že otec s presťahovaním dieťaťa do Rakúska vyjadril súhlas, a teda premiestnenie dieťaťa matkou do cudziny bolo oprávnené.

24. Na základe uvedeného súd pre určenie právomoci vo veciach rodičovských práv a povinností použil ustanovenia článku 8 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, podľa ktorého majú súdy členského štátu právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

25. Pri zohľadnení miery začlenenia maloletého do sociálneho prostredia na účely určenia jeho obvyklého pobytu súd postupoval v zmysle pokynov odvolacieho súd a na základe zhodnotenia deviatich kritérií zisťovania obvyklého pobytu dieťaťa (trvanie pobytu, pravidelnosť pobytu, podmienky pobytu, dôvody pobytu, štátna príslušnosť maloletého, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti maloletého, rodinné väzby maloletého, sociálne väzby maloletého) dospel k záveru, že maloletý L. A. má obvyklý pobyt v Rakúsku. Z preloženého potvrdenia o trvalom pobyte mal súd preukázané, že maloletý L. A. bol prihlásený na trvalý pobyt v Rakúsku na adr. U. XX/X, XXXX G. dňa 15.03.2016 (č. l. 53 spisu) a od 01.04.2016 navštevuje zariadenie starostlivosti o deti D. v obci G. (č. l. 52 spisu, úradný preklad č. l. 35 v prílohovej obálke). Zároveň má súd preukázané, že maloletý je v Rakúsku prihlásený do zdravotnej poisťovne, jeho ošetrojúcim lekárom je Dr. med. B. G., L. L. D. (pediater). Podľa predloženej nájomnej zmluvy (č. l. 41 spisu) matka spolu s deťmi býva v 3 a pol izbovom byte o rozlohe 102 m². Začiatok nájmu je v zmluve uvedený 01.03.2016, pričom zmluva je uzatvorená na štyri roky. Podľa predložených výplatných pások matka v Rakúsku pracuje ako upratovačka s priemerným mesačným príjmom 1.250,-Eur, zároveň poberá príspevok na bývanie v sume 47,28 Eur a prídavky na deti v sume 389,-Eur mesačne. Z uvedených listinných dôkazov má súd jednoznačne preukázané, že maloleté dieťa sa spolu s matkou na základe písomného súhlasu otca presťahovalo zo Slovenskej republiky do Rakúska, kde bývajú v byte, ktorý majú na základe nájomnej zmluvy v nájme na dobu štyroch rokov, matka má v Rakúsku stabilný príjem zo zamestnania, dieťa začalo v tomto štáte navštevovať predškolské zariadenie, je prihlásené do zdravotnej poisťovne, má ošetrojúceho lekára - pediatra, t. j. začlenilo sa do sociálneho a kultúrneho života v cudzine.

26. Otec podal návrh na začatie konania na tunajšom súde dňa 22.07.2016. Podľa článku 8 ods. 1 Nariadenia, súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že maloletý L. mal v čase začatia konania obvyklý pobyt v Rakúsku, teda právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu majú príslušné súdy Rakúska.

27. Pokiaľ ide o návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia, súd preskúmal možnosť aplikácie kapitoly II článku 20 oddielu 3 Nariadenia, teda či sa jedná o naliehavý prípad v zmysle cit. čl. 20, aby nedošlo k násilnému odobratiu detí a ich násilnému odlúčeniu od matky. Ustanovenia nariadenia umožňujú súdom členského štátu, ktoré nemajú právomoc rozhodovať vo veci samej, prijať predbežné opatrenie, vrátane ochranných opatrení, s ohľadom na osoby alebo majetok v tomto štáte.

28. Z rozsudku Súdneho dvora zo dňa 02.04.2009 číslo C-523/07 vyplýva, že prijatie opatrení v oblasti rodičovských práv a povinností súdmi členského štátu, ktoré nemajú právomoc rozhodnúť vo veci samej v zmysle citovaného článku 20 odseku 1 Nariadenia podlieha splneniu troch kumulatívnych podmienok, a sice: 1/ dané opatrenia musia byť naliehavé, 2/ musia byť prijaté vo vzťahu k osobám alebo k majetku nachádzajúcim sa v členskom štáte, kde sídli súd, na ktorom sa začalo konanie a 3/ musia mať dočasný charakter. Tieto opatrenia sa môžu použiť vo vzťahu k deťom, ktoré sice majú obvyklý pobyt v jednom členskom štáte, dočasne alebo príležitostne sa však zdržiavajú v inom členskom štáte a sú v situácii, ktorá môže závažným spôsobom poškodiť ich blaho, vrátane ich zdravia a vývoja, a ktorá preto odôvodňuje okamžité prijatie ochranných opatrení. Potrebu alebo naliehavosť konečných opatrení treba posúdiť vzhľadom na situáciu dieťaťa, na jej predpokladaný vývoj a na účinnosť prijatých predbežných alebo ochranných opatrení.

29. V danom prípade mal súd za to, že na zistený skutkový stav nebolo možné aplikovať ani ustanovenie kapitoly II oddielu 3 článku 20 odseku 1 Nariadenia, keďže neboli kumulatívne splnené podmienky na použitie citovaného ustanovenia. Otec maloletého dieťaťa totiž neosvedčil skutočnosti, ktoré by mu bránili domáhať sa vydania predbežného opatrenia na súde, ktorý má právomoc rozhodnúť vo veci samej. Bolo preukázané, že maloleté dieťa bolo matkou oprávnené premiestnené na územie Rakúska (so súhlasom otca), matka dieťaťa nevyvíja žiadne nezákonné kroky smerujúce k násilnému odobratiu dieťaťa a jeho následnému odlúčeniu od otca. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že nie je naplnená podmienka naliehavosti na to, aby predbežné opatrenie vydal súd, ktorý nemá právomoc rozhodnúť vo veci samej (súd Slovenskej republiky).

30. Podľa ust. § 1 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), podľa tohto zákona súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone.

31. Podľa ust. § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákona neustanovuje inak.

32. V zmysle § 9 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

33. Nakoľko súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať a nedostatok právomoci je prekážkou neodstrániteľnou, súd v konaní nemôže ďalej pokračovať, a preto konanie v zmysle § 9 CSP zastavil.

34. V danej veci nebolo možné prijať ani predbežné opatrenie v zmysle článku 20 oddielu 3 Kapitoly II Nariadenia, nakoľko bolo preukázané, že sa nejedná o naliehavý prípad v zmysle citovaného ustanovenia, čo je jedinou výnimkou pre možnosť rozhodnutia súdov, ktoré nemajú právomoc aj pri nedostatku ich právomoci. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia.

35. O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na ustanovenie § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v troch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.